

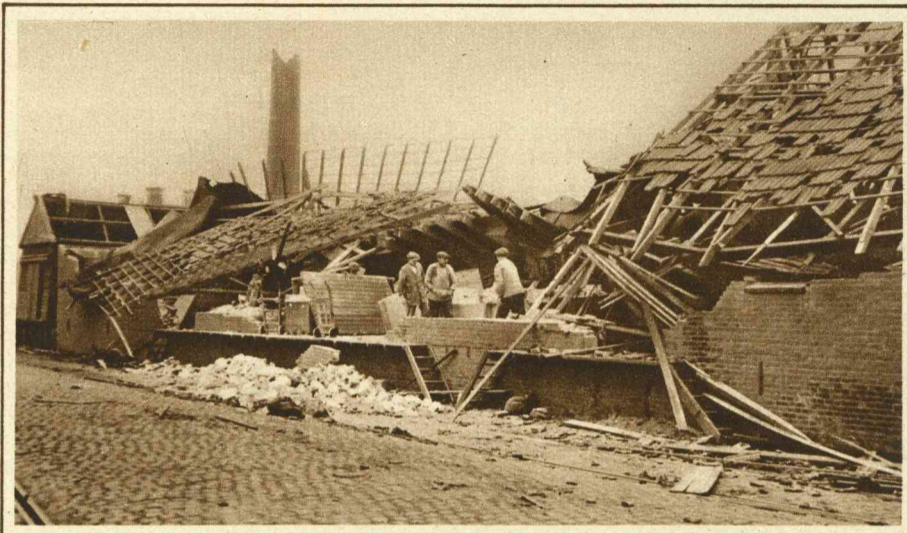
PANORAMA

No. 49 (23) 14DE JAARGANG
9 Juni 1927

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 17½ ct. Voor Week- 17½ ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f2.25. Franco per post f2.50
Combinatie-abonn. R. d. V. 15 ct. per week

De Achterhoek andermaal geteisterd

Nog lag de ramp van Borculo versch in het geheugen, toen Woensdagavond der vorige week andermaal de treurige mare door ons land ging, dat de Achterhoek opnieuw door een cycloon was geteisterd. Tegen vier uur had het vreeselijk natuurverschijnsel zich geopenbaard: eenige minuten later waren de dorpen tusschen Lichtenvoorde en Geesteren en die tusschen Doetinchem—Bathmen in één groote ruïne herschapen. Huizen waren met den grond gelijk gemaakt, boomen ontworteld, menschen en wagens en vee meters ver weggeslingerd. Niets, maar dan ook letterlijk niets werd door de woedende elementen ontzien. Zeven personen verloren het leven, terwijl het aantal gewonden bijna tweehonderd bedraagt. De materiele schade is niet te benaderen. Dat zij groot, veel grooter is dan bij de stormramp van Augustus 1925, staat echter thans reeds vast. Er is daarom veel geld noodig, om

den nood der slachtoffers — meestal eenvoudige arbeiders, die met één slag alles verloren hebben — te kunnen lenigen. Het Nederlandsche Roode Kruis heeft dan ook thans wederom een steunactie in het leven geroepen, die wij bij onze lezers gaarne aanbevelen! Onder vermelding „Cycloonramp” kan men zijn giften, die dringend noodig zijn, zenden per postwissel aan het Hoofdbestuur van het Nederl. Roode Kruis, Prinsessegracht 27 te 's-Gravenhage of storten per giro onder nummer 22120. De foto's, die wij op deze pagina en elders in dit nummer brengen, doen duidelijk zien, dat hulp hier niet achterwege kan blijven! Links: Het totaal verwoeste gebouw der Boeren Coöperatieve Inkoopvereniging te Neede. Rechts: Z. K. H. Prins Hendrik (1), Z. Exc. minister Kan (2) en de heer S. K. Haitsma Mulier (3), burgemeester van Neede, nemen de verwoesting in oogenchouw.

Links:
Wat er van haar huisje overbleef: vier muren zonder dak!

Rechts:
Een treurig tafereel: een familie te Neede, die zoo goed als alles verloren, terwijl een der dochters door neervallend gesteente aan het hoofd gewond werd.

Hoe de cycloon nabij Lichtenvoorde huishield.

trap en klopte op de eerste deur rechts. Kindergeschrei klonk hem tegemoet en een diepe, sussende vrouwenstem.

„Hier ben ik al vast verkeerd,” dacht Henk. „Enfin, ze zullen me wel terecht helpen . . .”

Iemand riep „binnen!”

Resoluut draaide hij den knop om en stond meteen in de kamer . . .

Het benam hem den adem.

„O . . . pardon . . . e . . . ik wist niet,” stamelde hij.

Midden in de kamer stond Rita met een baby in haar armen . . . In den hoek van de kamer stond een rose wieg met veel kant . . . Op den grond lag een elastieken poes.

Hij zag hoe alle kleur uit haar gezichtje wegtrok en hoe zij onwillekeurig het kind tegen zich aandrukte . . .

Geen oogenblik verloor zij echter haar zelfbeheersching.

„Mag ik vragen wat dit beteekent, mijnheer Van Dobben?” vroeg zij ijskoud.

Henk verwenschte zijn impulsieve daad.

Sprakeloos stond hij haar aan te staren . . . Zij leek een levend geworden madonna . . .

„Rita . . . ik . . . ik moet je spreken . . .” bracht hij schor uit.

Zwijgend wees zij hem een stoel.

Met oneindige teederheid legde zij het kindje in de wieg en dekte het toe.

Toen keerde zij zich naar hem . . .

Hoog opgericht stond zij voor hem, fier uitdagend keek zij hem aan.

Onwillekeurig legde zij even heur bevende hand op haar wild kloppend hart met een onbewust hulpzoekend gebaar.

Meer nog dan iets anders deed dit gebaar Henk zijn

In het aardige Geldersche dorpje Buren

zelfbeheersching verliezen. — Hij vergat, waarvoor hij gekomen was . . . er bestond niets meer voor hem dan zij, de geliefde vrouw, in zijn onmiddellijke nabijheid.

„Rita . . .” fluisterde hij heesch, „ik houd zoo van je . . . zeg, dat je ook van mij houdt . . .”

Tot zijn ontsteltenis barstte zij in tranen uit.

Wild snikkend verborg zij haar gezichtje in haar handen.

„Rita . . . mijn lief meisje . . . kindje, toe . . . wat is er dan . . .” Henk sloeg zijn armen om haar heen en trachtte haar in het betraande gelaat te zien. Met een driftig gebaar droogde zij haar tranen en zacht bevrijdde zij zich uit zijn

prevelde Henk aangedaan.

Den volgenden morgen werd Henk van Dobben bij de directie ontboden.

„Meneer Van Dobben,” zei de chef vriendelijk, „ik heb gisteren geen gelegenheid gehad, u te vertellen, dat het geval met dien brief is opgelost. Het is gebleken een verzuim van de posterijen te zijn. Hier is de brief van den directeur van het postkantoor. Het zal u zeker ook genoeg doen, dat deze onaangename zaak tot een gelukkig einde is gekomen.” Waarop Henk uit den grond van zijn hart antwoordde: „Buitengewoon!”

armen. — „Jongen . . .” sprak ze week, „ik heb van jou gehouden, van den eersten dag af, dat ik op kantoor kwam . . . ik was zoo bang, dat je het zou merken . . . En die vreeselijke meneer Huysing, die dikke boekhouder, liep me aldoor achterna en iederen dag wou hij me thuisbrengen, ik wachtte altijd expres tot ze allemaal weg waren . . . En op dien eenen keer, toen ik van jou dat standje kreeg, toen had hij geprobeerd om me in de gang te kussen . . .” Zerilde even.

Schalks keken de violenoo-gen hem aan. „En jij,” plaagde ze, „jij wou voor detective spelen . . . wat dacht je toch eigenlijk wel van me?”

„Ik ben een groote ezels geweest,” bekende Henk met overtuiging en sloot haar in zijn armen.

„Wat dacht je eigenlijk van me?” herhaalde Rita plagend.

Er twinkelden gultige spotlachjes in haar wondere oogen.

Zij had zijn blik gevolgd.

„Dat is het kind van een zieke boven-buurvrouw,” legde zij uit.

„Mijn kleine madonna . . .”

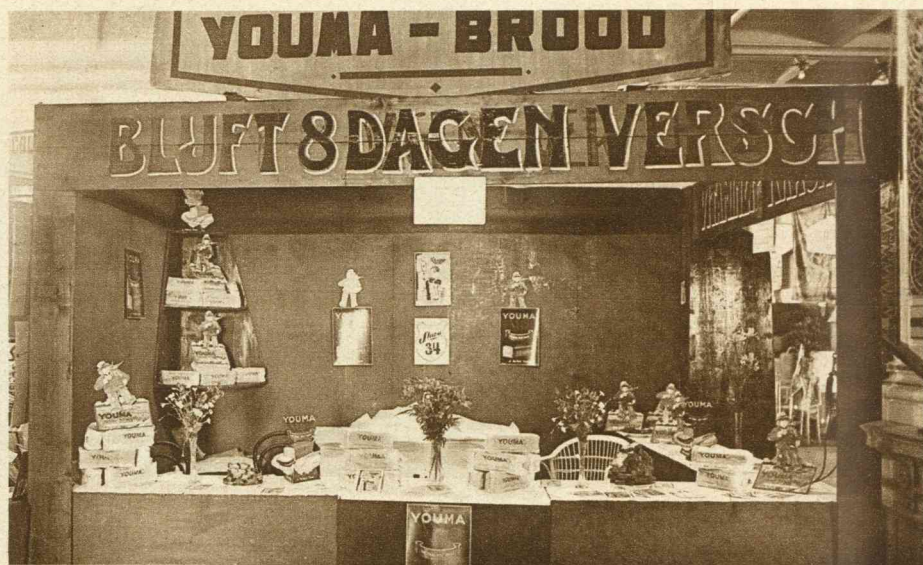
Nu het vischseizoen weer geopend is.

(Zonsondergang op het Leekstermeer (Gron.))

DE TENTOONSTELLING „HET MODERNE HUISHOUDEN”

De stand van de firma W. en A. Gilbey te Londen, specialiste in voor het gebruik gereede cocktail.s.

De pakkende uitstalling van het overbekende Youma-brood.

De vorige week Woensdag is in de Kurzaal te Scheveningen een tentoonstelling geopend, die geheel gewijd is aan „het moderne huishouden”.

Wat men hieronder te verstaan heeft, behoeven wij hier niet — en zeker niet voor onze lezeressen — uiteen te zetten. Wij volstaan daarom met te zeggen, dat men op deze kundig in elkaar gezette tentoonstelling alles aantreft, wat in dicht of verwijderd verband staat met het huishouden van onzen tijd. De inzendingen variëren dus, als wij het zoo eens mogen zeggen, tusschen stofzuigers en radio-apparaten eener- en puddingen en cocktails anderzijds. Met het gevolg, dat, terwijl ge met welbehagen een kopje geurige H.A.G. slurpt of een stukje „Frisse”-pudding verorbert, uw oor ondertusschen geboeid wordt door „de muziek van Hilversum”, die middels een loud-

speaker in den handel brengen van „kant en klare” cocktails, die, tusschen haakjes, zeer gezocht zijn. Voorts vermelden wij nog even, dat zij haar eigen wijnbergen bezit, en dat haar speciale portwijnen — eveneens een bijzonder artikel — direct aan den verbruiker geleverd worden, en wel alleen per flesch.

Tusschen een cocktail en een sneedje Youma-brood moge al een hemelsbreed verschil bestaan, uit huishoudkundig oogpunt bezien is de afstand zoo groot niet: in een modern huishouden toch behooren zij beiden in hetzelfde buffet thuis. Van het Youma-brood behoeven we hier waarlijk niet veel te vertellen: iedere huismoeder kent zijn voortreffelijke eigenschappen. Het blijft 8 dagen versch; het geeft $3\frac{1}{2}$ maal meer levenskracht dan witte brood en bevat $3\frac{1}{2}$ maal meer vitaminen — die onont-

beerblijke bestanddelen van ons voedsel — dan ander brood. In één woord: Youma-brood is het brood van het heden en van de toekomst! En wat den smaak aangaat: deze is subliem! We hebben er ons ter expositie zelf van overtuigd!

Zooals wij reeds zeiden ontbreken op deze tentoonstelling ook de radio-toestellen niet. Evenmin trouwens als de apparaten voor elektrische schellen, huistelefoons enz. Van al deze voorwerpen toch troffen wij een keur-collectie aan in de toonkamer van de Bell Telephone Mfg Co., Den Haag. We bezichtigden daar tevens nog een huishoudmotor, die bijv. de naaimachine doet loopen, messen slijpt, zilver polijst en wat dies meer zij. Een tweede „bonne à tout faire” dus!

Ook in stand 37 van de Radio-apparatenfabriek Akah, Oude Pekela, werd ons oog geboeid door de fraaie radio-apparaten met ingebouwd luidspreker. Door deze nieuwigheid verkrijgen de toestellen een harmonisch aanzien. De luidspreker is achter een doek verborgen, dat bijzonder mooi met gestyleerde paradijsvogels is versierd. Ook de lampen en spoelen zijn ingebouwd, terwijl er ook nog z.g. luxe-modellen zijn, waarin laden zijn aangebracht, om er de verschillende onderdelen in op te bergen. De standaardmodellen zijn van eikenhout, doch op wensch worden ze ook van noten- of mahoniehout gefabriceerd. Vertegenwoordiger van de fabriek is de heer Ir. H. J. W. v. Helden, Gevers Deynootweg 2, Scheveningen.

Moe van het loopen en kijken — ook dit laatste gaat

stelling speciaal uitkomt, zooals men dit met een technischen term noemt, met haar overheerlijke Delftsche „Frisse”, een pudding-gerecht, dat een frissche toespis vormt. Het is in drie soorten: Sinaasappel, Frambozen en Tutti-frutti verkrijgbaar en wat wel van het meeste belang is: iedereen in het „moderne” huishouden, van den jongste tot den oudste is er „dol” op! En met reden, naar wij — ook weer zelf — geconstateerd hebben!

Dan moeten wij nog noemen... Ja, gaarne zouden wij hier nog enkele firma's en producten vermelden. Doch: onze ruimte is gevuld en dus... zullen deze moeten wachten tot een volgende gelegenheid! Waarbij zij zich troosten kunnen met de toezegging, dat in deze afstel zeker geen uitstel beteekent!

Tot zo lang dus!

De keurcollectie radio- en telefoon-apparaten der Bell Telephone Mfg Co. te Den Haag.

De aantrekkelijke stand der Radio-apparatenfabriek Akah te Oude Pekela.

speaker tot U komt. Om van de verdere attracties, die vele en zeer verscheidene zijn, maar te zwijgen!

Inderdaad: er is van alles: weelde-artikelen, nuttige voorwerpen, dranken, spijzen, kortom te veel om op te noemen. Vooral in de bescheiden ruimte, die ons hier ter beschikking staat. Wij moeten ons dus wel tot een keuze bepalen, willen wij althans aan een paar inzendingen wat meer aandacht kunnen schenken.

Noemen we dan allereerst stand 34B, waar de firma W. & A. Gilbey haar wereld-bekende artikelen tentoonstelt. Velen van hen, die deze regelen lezen, zullen al reeds weten, dat deze firma een zeer groote, te Londen gevestigde wijnhandel is, die haar zaken in het fraaie, in 1672 gebouwde Pantheon — den vroegeren schouwburg — drijft. De firma Gilbey legt zich speciaal toe op het

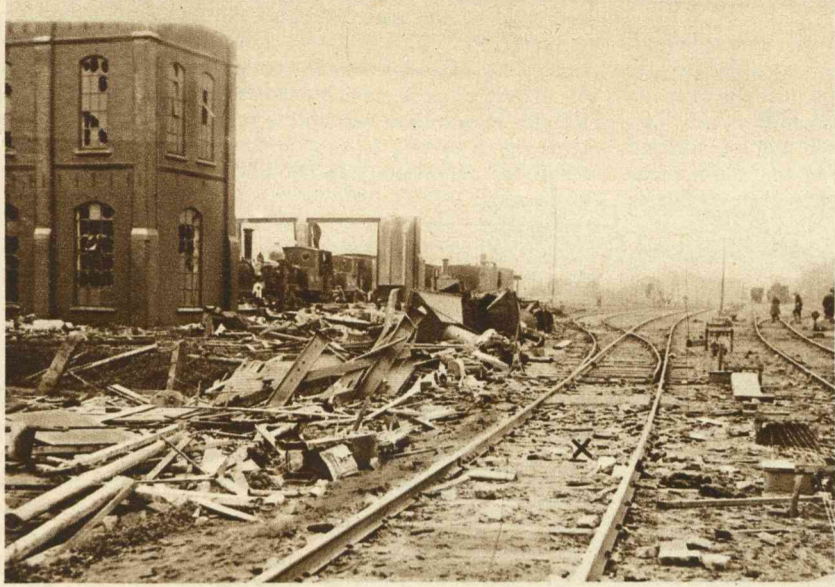

Een stand, die op deze tentoonstelling zeker niet ontbreken mocht: die van de bekende koffie H.A.G.

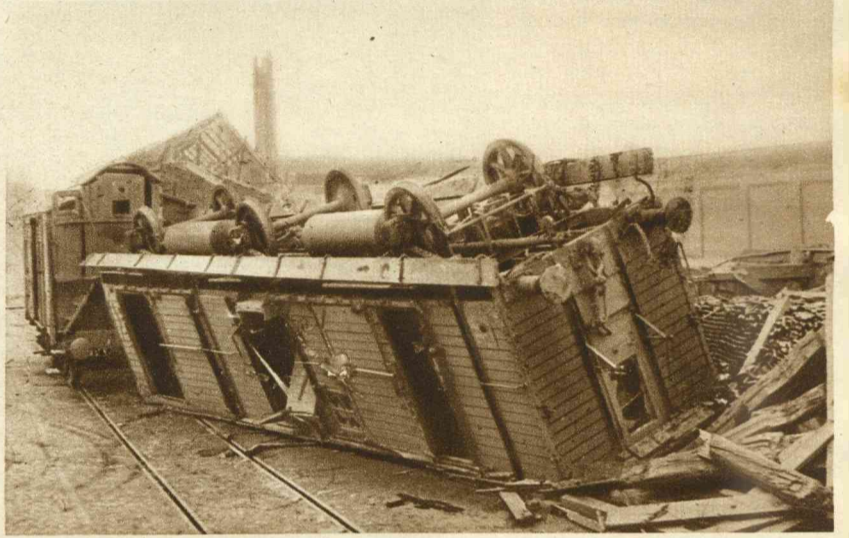
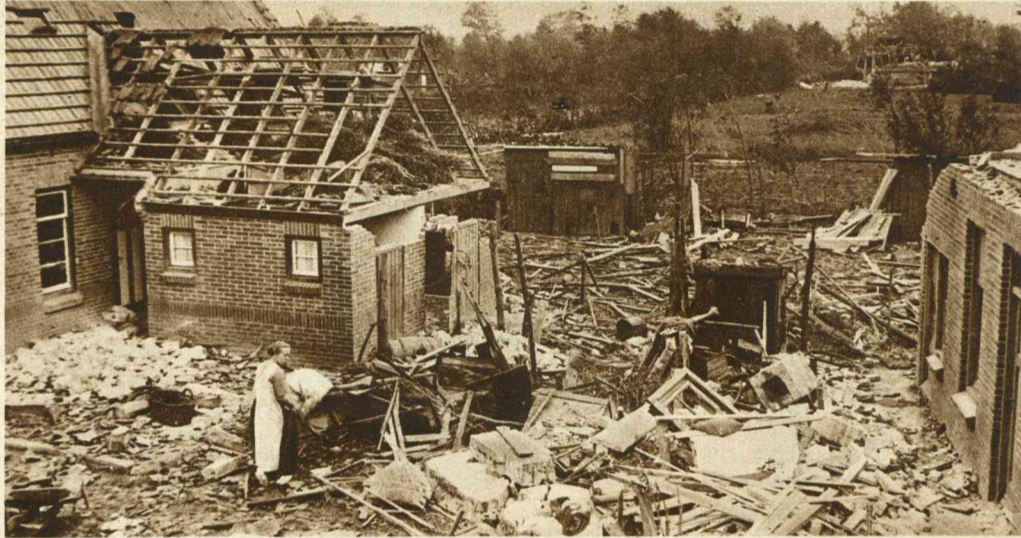

De uitstalling der N.V. Lijm- en Gelatinefabriek „Delft”, geheel aan haar nieuwste product, de heerlijke „Frisse”-pudding, gewijd.

DE CYCLOON BOVEN DEN ACHTERHOEK

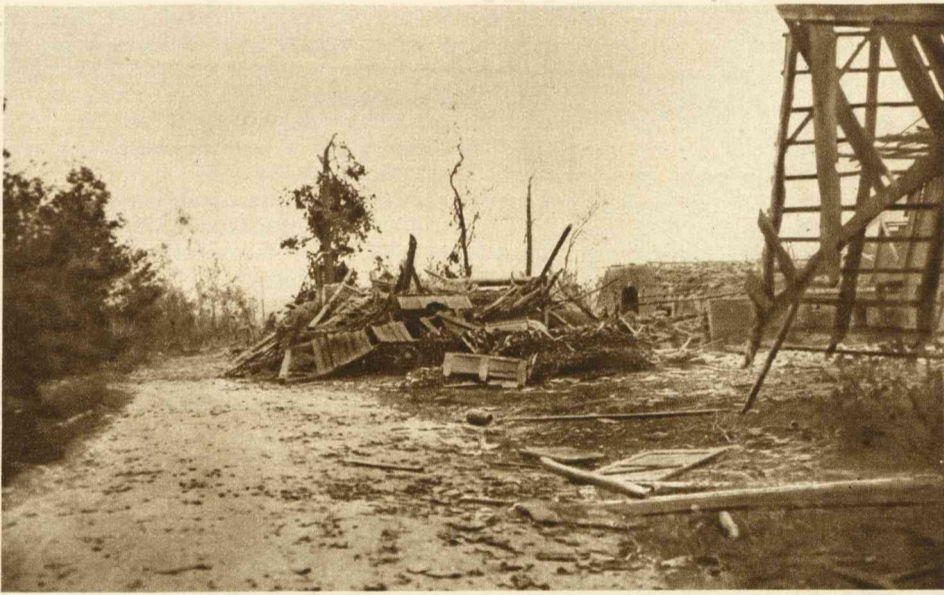

In aansluiting met de op onze voorpagina gereproduceerde foto's, brengen wij ook op deze pagina nog een serie door onzen eigen fotograaf gemaakte opnamen van de ramp. Links: Op deze foto ziet men bij het kruisje de plaats, waar de twee dochtertjes van den conducteur Zandwijk te Neede den dood vonden. Ze waren onder een stilstaanden trein gekropen om zich voor den cycloon te bergen. De wagens gingen echter aan het rollen, waardoor de beide meisjes overreden en gedood werden. Rechts: 'Hoe de wervelwind huishield in 'een arbeiderswijk te Neede: geen ruit meer heel en de daken geheel of gedeeltelijk weggevaagd.

Na de ramp: moeder en dochter zoeken, tusschen de puinhopen naar hun weinige gespaard gebleven eigendommen.

Een goederenwagen van het zwaarste type werd uit de rails gelicht en veertig meter ver weg geslingerd.

Op den weg van Lichtenvoorde naar Eibergen: één ruïne.

Ook de weg van Neede naar Eibergen leverde een troosteloos aanblik op. De huizen hier hebben zware materiele schade en geen boom is in den grond gebleven!

Nauwelijks was de ramp bij de bevoegde autoriteiten bekend, of onmiddellijk werden door rijks- en gemeentebesturen alle pogingen in het werk gesteld om de getroffen bevolking bij te staan. Denselven avond nog vertrok de genie uit Utrecht, om den opruimingsarbeid ter hand te nemen. Een afdeling dezer militairen, die kranig werk verrichtten, komt te Neede aan.

Ook doktoren en verpleegsters hadden zich, zoodra de tijding hen bereikt had, in grooten getale naar het tooneel van de ramp begeven om de talrijke gewonden te verbinden en te verzorgen.

HET ONBEKENDE MEISJE

„Vanavond doe ik het,” zei Anton Raglio tegen zichzelf. En hij duwde zijn schouders vooruit en versnelde zijn schreden.

Iederen avond reeds, op denzelfden tijd en op dezelfde plek in het park, had hij dit tegen zichzelf gezegd. En hij had er steeds zijn schouders bij vooruitgebracht en zijn passen versneld, maar... hij had het nooit gedaan. Telkens weer, als hij er vóór stond, had hij geaarzeld en het uitgesteld.

Anton was verliefd. Hij was verliefd op een meisje — het zij direct vermeld dat het een mooi meisje was: bruine oogen, blond, krullend haar, lipjes als rozelaadjes, waar de dauw nog op ligt, een kuiltje in kin en wangen, welke laatste tevens zoo zacht waren als een perzik. Geen wonder dus, dat hij het terstond te pakken had gekregen, toen hij haar een week geleden voor het eerst in het park tegenkwam. En sinds dien eersten keer had hij haar steeds op denzelfden tijd weer gezien. Ongelukkig genoeg voor hem had hij er geen idee van, wie ze eigenlijk was, maar dat verhinderde toch niet, dat ze een grooten invloed uitoefende op zijn slaap en zijn eetlust. En dat hij sinds een paar dagen met de gedachte rondliep, dat hij 'iets moest doen'.

In erg optimistische oogenblikken had hij wel eens de stellige overtuiging, dat zijn bestaan door haar niet onopgemerkt was gebleven. Een paar keer meende hij gezien te hebben, dat zij bloosde als hij haar passeerde en haar aankeek. Maar hij kon haar toch niet aanspreken, als hij haar niet kende? Dat deed je immers niet! En bovendien: hij zou misschien een leelijk blauwtje loopen!

Maar nu vanavond hield hij zich voor den zevenden keer, sinds hij haar voor het eerst gezien had, voor dat, gewoonte of geen gewoonte, hij haar zou aanspreken. En daarom duwde hij energiek zijn schouders vooruit en versnelde zijn schreden.

Daar kwam zij aan. Toen hij vlak bij haar was, haalde Anton diep adem en zei... bijna: „Goeden avond!”

Maar op het suprême oogenblik verdween zijn moed. Hij kon het eenvoudig niet. En terwijl hij doorliep, gaf hij zichzelf allerlei minder vleierende benamingen met betrekking tot zijn lafheid.

Hij was echter nog niet meer dan eenige meters van haar verwijderd, toen hij plotseling achter zich vlugge schreden, een diepe ademhaling en een plonsend geluid hoorde.

Zich omkeerend, zag hij hoe het meisje kwam aanrennen. Ze zag bleek en haar oogen hadden zich van angst vergroot. Ze greep Anton bij zijn arm en riep: „Oh, *alstublieft!* Hij ligt in het water!”

„Wat?” vroeg Anton verbouwereerd.

„Hij is in het water gevallen,” herhaalde het meisje hijgend. „Oh, gauw toch!”

„Lieve hemel! Waar?”

„Daar... vlak bij die bank!”

Anton rukte zijn jas uit en rende naar de aangeduide plaats. Wat hij daar zag, deed hem een oogenblik perplex stilstaan. Een klein, onooglijk Pekingeetje, met een blauwen strik aan zijn halsband en een onuitsprekelijk valsche uitdrukking in zijn oogen stond in het water, niet ver van den kant. Het dier stond heel stil, zich af en toe alleen maar eens schuddend, doch geen enkele poging doende, om er uit te komen. Een beeld van hulpeloze ellende.

„Riep u dáárvor?” vroeg Anton, toen het meisje bij hem stond.

beschaamd. — „U is heelemaal niet lastig,” zei hij. „Ik ben blij, dat ik u van dienst kan zijn.”

„Dat is erg vriendelijk van u. Misschien wilt u wel zoo goed zijn, hem er met den haak van uw wandelstok uit te trekken?”

Hij sloeg den haak van zijn stok onder den halsband van het diertje en trok hem binnen het bereik van zijn hand. Het dier scheen deze verrichting echter als een grove beleediging op te vatten, en toonde dit metterdaad door Anton in zijn ter definitieve redding uitgestoken hand te bijten. Fel en venijnig!

„Tut! tut! stoute hond,” zei het meisje bestraffend.

„Het is niet erg,” zei Anton. „Het maakt niets uit. Ik veronderstel, dat hij een beetje overstuurd is. Het verwondert me eigenlijk niets. Het zou mij ook uit mijn humeur maken, als ze mij bij mijn boord uit het water trokken.”

Hij greep onderwijl den hond bij zijn nekvel en deponeerde hem druipend en rillend op den grond, waar hij zich direct begon uit te schudden.

„Ik geloof, dat hij een beetje nat is,” beweerde Anton, om toch maar iets te zeggen. „Laat hem een eindje loopen. Dan wordt hij wel gauw weer droog.”

„Laten loópen?” riep het meisje verbaasd uit. „Hij loopt nooit. Hij wordt altijd *gedragen*. Die verwende lastpost,” voegde zij er bitter aan toe.

„U is geloof ik niet erg op uw hond gesteld,” vroeg Anton.

„Hij is niet van mij. Daarom ben ik ook zoo bezorgd voor hem. Ik moet hem in ieder geval droog maken, voor ik naar huis kan gaan. Maar uw hand! Ik dacht heelemaal niet meer aan uw hand. Ik zal ze even verbinden. Laat me eens kijken.”

Hij stak zijn hand uit en voelde een schok van verrukking door zich heen varen, toen zij ze in de hare nam.

„Oh, kijk eens, wat hij gedaan heeft!” riep ze verschrikt uit, zijn duim zachtjes met haar vinger beroerend.

„Doet het geen vreeselijke pijn?”

„Heelemaal niet... nu,” zei hij. „Het beteekent heelemaal niets.”

„Het moet direct verbonden worden,” zei ze streng. „En u moet me beloven, dat u dadelijk naar een dokter zult gaan, om het te laten onderzoeken.”

„Het is al haast beter,” lachte hij.

„Neen,” zei ze met klem. „Ik zou het mezelf nooit vergeven, als u bloedvergiftiging kreeg.”

Ze scheurde een zakdoekje in reepen en verbond daarmee zijn hand. „Zoo, leen mij nu alstublieft even uw zakdoek, om Toto droog te maken. Als ik hem zoo nat naar huis breng, weet ik niet, wat er gebeurt.”

„U komt vaak in het park, is het niet?” vroeg Anton, terwijl het afdroogproces in vollen gang was. „Ik heb u hier dikwijls gezien.”

„Oh, komt u hier dikwijls?” vroeg ze heel onschuldig als antwoord.

„Ja. Iederen avond. Om eh...”

„Waarom?”

„Om de bloemen te zien en... eh... de boomen.”

Lindberghs bezoek aan Londen.

Ook in Londen is Lindbergh op zeer enthousiaste wijze ontvangen. Onze foto werd genomen op het Croydon-vliegveld, terwijl de koene vliegenier (x) van een der uitkijktorens de uit ongeveer honderdduizend personen bestaande menigte toesprak.

„Ja — Die kleine stouterd.”

„Maar... maar ik dacht dat er een *kind* in in het water lag.”...

Het meisje lachte. „Oh, neen hoor, natuurlijk niet. Het is een hond, ten minste een soort hond. Zéi ik niet, dat het een hond was?”

Anton kreeg het onaangename gevoel, dat zij een beetje den gek met hem stak. Hij trok zijn jas weer aan. „Waarschijnlijk heeft u het in de opwinding van het oogenblik vergeten,” zei hij een beetje koel.

„Oh, dat spijt me. Ik was het werkelijk van plan. Maar heusch, ik ben toch vreeselijk geschrokken, toen hij in het water viel. Er zal wat om te doen zijn, als ik thuiskom. Hij is zoo zwak. — Ik moet zien, dat ik hem eruit krijg.”

„Hij kan er toch zeker wel zelf uitkomen?” Anton voelde zich nog steeds gepikeerd.

„Natuurlijk kan hij het, als hij maar niet zoo dom was. Maar hij *wil* het niet. Ik zou hem zelf wel eruit halen, maar dan is mijn japon bedorven. Ik was niet van plan u lastig te vallen,” besloot ze verontschuldigend.

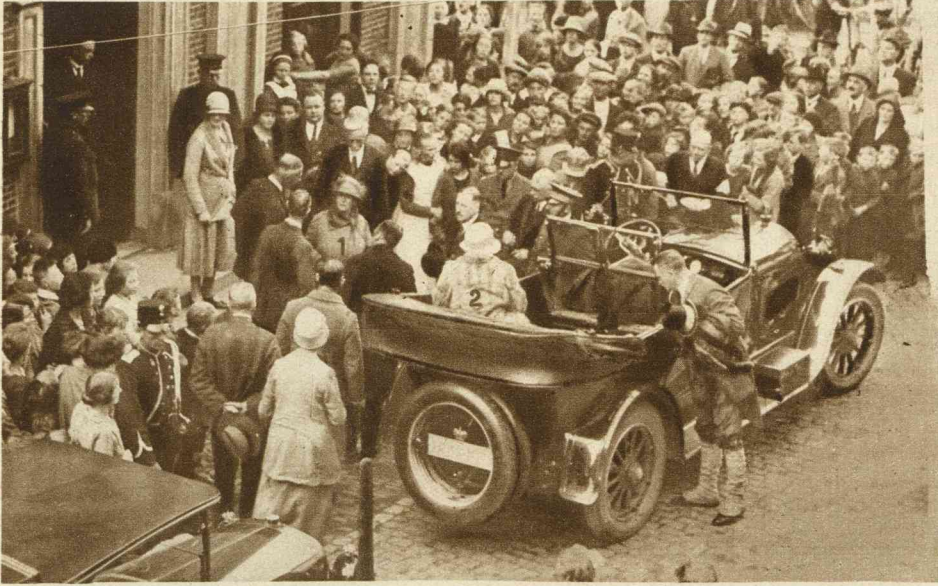
Door die laatste woorden voelde Anton zich opeens

De Koninklijke Mannen-Zangvereniging „Apollo”

te Amsterdam, directeur Fred. J. Roeske, onderneemt van 5 tot 15 juni een kunstreis naar Weenen en Boedapest. Men zal aldaar liefdadigheidsconcerten geven met medewerking van Louis Zimmermann, 1e concertmeester van het Concertgebouw-orkest en Henri Wilhelmus, Hollandsch klavier-kunstenaar te Boedapest.

UIT HET VOLLE LEVEN

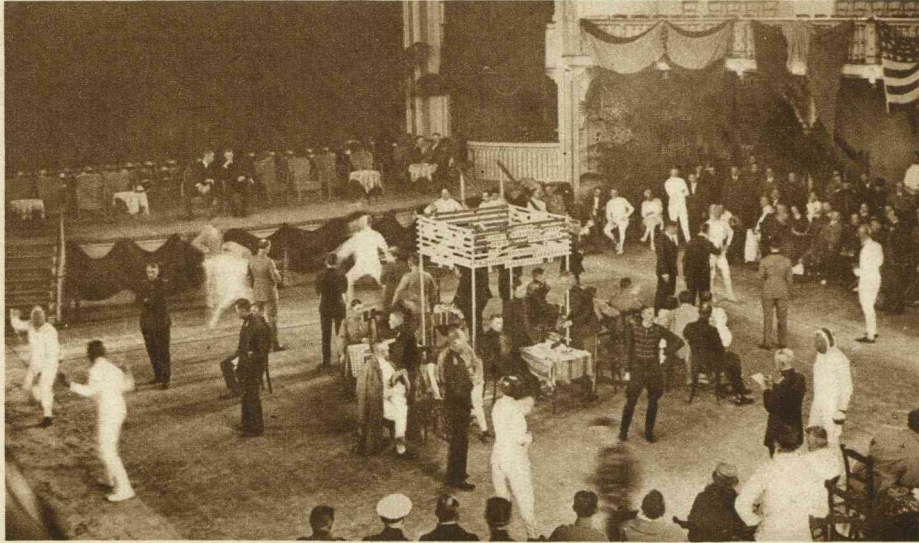
H. M. de Koningin en H. K. H. de Prinses in den geteisterden Achterhoek

Links: De aankomst der Koningin (1) en Prinses Juliana (2) bij het Stadhuis te Neede. Rechts: Prinses Juliana onderhoudt zich met een der gewonde bewoners van het gehucht Avest, gemeente Eibergen.

Prof. dr. J. te Winkel,

de vermaarde taalgeleerde en -historicus, is de vorige week te Amsterdam op 79-jarigen leeftijd overleden.

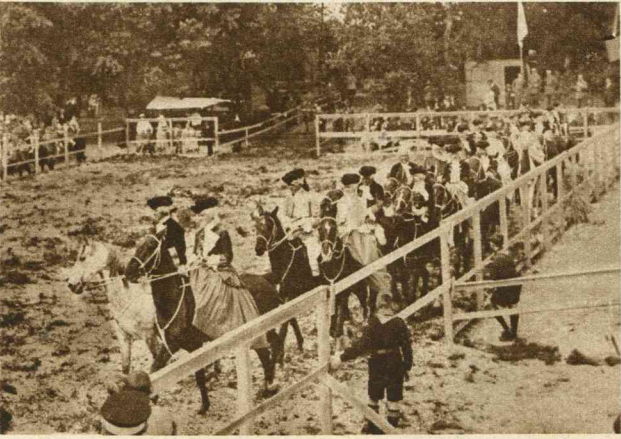
Het internationaal schermfeest in den Dierentuin te 's-Gravenhage,

ter gelegenheid van het dertigjarig bestaan van den Kon. Officers-Schermbond. — Een overzicht tijdens de wedstrijden.

De stem uit het Moederland

H. M. de Koningin en H. K. H. Prinses Juliana spreken Oost- en West-Indië toe voor den microfoon van den Philips' korte-golf-zender.

Het hippisch feest op den Blinkert

Zaterdag l.l. werd in de duinen van den Blinkert nabij Haarlem een hippische demonstratie gegeven ten bate van het plaatselijk comité te Haarlem van de Centrale Commissie voor uitzending van Nederlandsche kinderen naar buiten. Links: De openingsmanoeuvre Louis XV, gereden door tien dames en tien heeren. Rechts: riddermanoeuvres, gereden door ridders uit de Witte van Haemstede-groep.

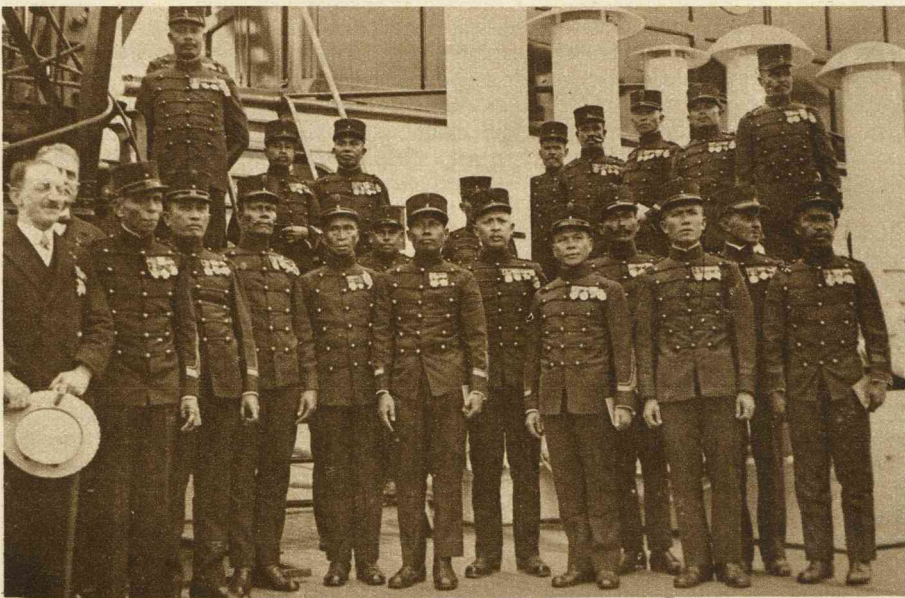
De internationale wielervedstrijden

Zondag l.l. hadden in het Stadion te Amsterdam groote internationale wielervedstrijden plaats. De tandemwedstrijd voor beroepsrijders.

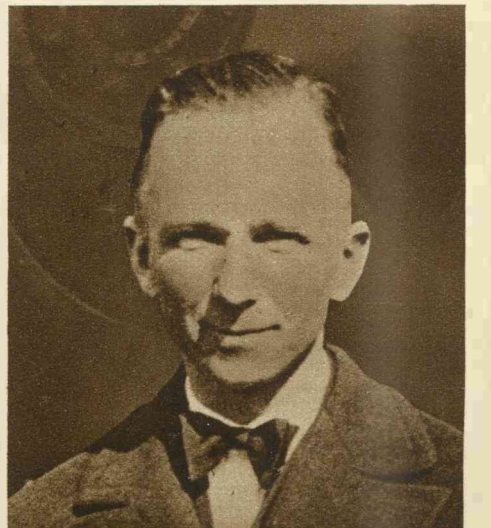
Het standbeeld van Petrus Canisius,

dat Mgr. A. Diepen, bisschop van den Bosch, den tweeden Pinksterdag te Nijmegen heeft onthuld.

De bijzetting van Generaal van Heutsz

Zaterdag arriveerde te IJmuiden met de „P. C. Hoofft” een detachement Indische militairen, die tegenwoordig zullen zijn bij de plechtige bijzetting van generaal van Heutsz op Donderdag a. s. — De mannen, die onder generaal van Heutsz hebben gediend, poseeren aan boord der „P. C. Hoofft” voor onzen fotograaf.

De tweede Oceaanvlieger

Chamberlin, die met zijn passagier Levine van New-York naar Duitsland is gevlogen. Zijn plan was naar Berlijn te vliegen, doch nadat hij eerst bij Eisleben een noodlanding had moeten maken, was hij later noodzaak wegens benzinegebrek wederom te Kottbus te dalen, waar zijn propeller brak, zoodat hij niet meer kon opstijgen.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Gezichtsmassage

Er zijn nog altijd vrouwen, die met een soort van minachting neerzien op schoonheidsmiddelen. „Ik ben zoals ik ben en wie het niet goed vindt, moet het maar zeggen,” verkondigen zij met een soort heldhaftige slachtofferachtigheid.

Slachtofferachtigheid, zegt u?

Ja zeker! want de meesten zouden in haar hart o zoo graag meedoen, maar ze durven niet! Is het u nimmer opgevallen, dat lieden, die het een of ander het liefst zouden willen, er het ergste op afgeven?

Zoo gaat het maar al te vaak ook met de gezichts-massage.

Het geldt bij velen voor ‚degelijk’, om zooiets streng af te keuren.

En toch, wat voor kwaad steekt er in?

Het eigenlijke doel van gezichtsmassage — en dat kan niet dikwijls genoeg worden herhaald — is niet, dat men er mooier van wordt, doch dat men verhindert, dat men leelijker wordt!

Dus een zuiver voorbehoedend middel, en — is voorkomen niet beter dan genezen?

Wij voeden ons lichaam maar de huid van ons gezicht, die aan weer en wind is blootgesteld, krijgt geen voedsel in den vorm van eenig vet of wat dan ook.

De wrijfmassage, die men vroeger toepaste, heeft tegenwoordig plaats gemaakt voor een knijp- en kneed-massage, welke de bloedsomloop bevordert.

Veel te dikwijls vergeet men, dat slechts een zuiver, goed geprepareerde huid poeder of rouge verdraagt.

Men neme des morgens evenals des avonds slechts drie minuten voor deze nuttige en noodige gezichts-gymnastiek.

Met een weinig crême op de vingertoppen wrijf men met een langzame strijk- en drukkeweging over het voorhoofd naar de ooren toe, verder van de kin opwaarts naar de wangen; ook de hals krijgt een beurt.

Het kneden van het gelaatsvel levert geen moeilijkheden op. Dit en het luchtig bekloppen van het gezicht is uitstekend voor slappe spieren.

Wanneer men zich geen roller of eenig ander instrumentje wil aanschaffen, kan men toch heel goed de rollende massage zelf toepassen. Hiertoe vult men twee kleine medicijnfleschjes met goed koud water en kurkt ze stevig.

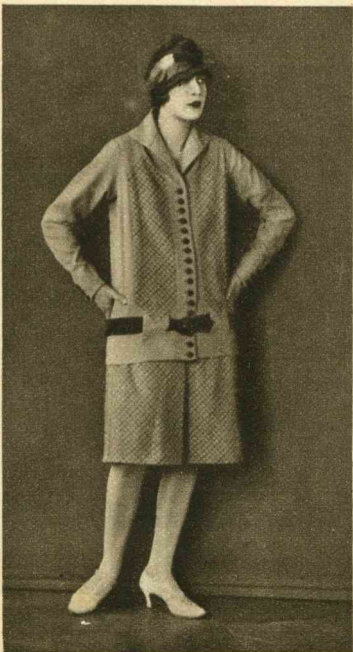
Daarna rolt men met een fleschje in iedere hand langzaam over de wangen in opwaartsche beweging en van links naar rechts over de lippen. Drie à vijf minuten is voldoende. Mooier wordt men er niet van, maar het vel wordt onderhouden en dat is al heel veel. Op den duur is dit zeer goed zichtbaar.

Gezond wonen

Natuurlijk is het veel gemakkelijker, een ruime woning gezond te bewonen, dan een, die geringe ruimte aanbiedt, maar men moet toch ook niet uit het oog verliezen, dat gebleken is, dat de sterfte aan tuberculose in vele groote steden, waar de bevolking dicht opeengepakt leeft in zeer beperkte ruimten, veel sterker daalt, dan op het platteland, waar in den regel meer plaats en meer lucht voor de bewoners voorhanden is.

Uitgezonderd de zeer slechte woningen, waar de bewoners gedwongen zijn in één vertrek te wonen, te koken en te slapen, en waar weinig lucht en licht kan toetreden, die bouwvallig zijn en niet voorzien van een beschoten zolder, mag gezegd worden, dat elke woning, wanneer zij slechts doelmatig wordt gebruikt, zoodanig is in te richten, dat zij gezond bewoond kan worden en weinig gevaar voor besmetting zal opleveren, wanneer een lijder aan tuberculose, die zich reken-schap geeft van zijn toestand en geleerd heeft zich daarnaar te gedragen, daar vertoeft.

Die zeer slechte woningen behooren te verdwijnen en zijn bezig dit te doen na de invoering der Woningwet. Bij den bouw van nieuwe woningen moet gelet worden op de eischen, die aan een behoorlijke woning mogen worden gesteld;

Jeugdige toiletje van effen en geruite kassa in beige met bruin of beige met rood, met ceintuur van bruin of rood leer.

wordt gezorgd, dat zij liggen aan ruime straten en eenigen open grond om zich hebben, zoodat toelating van frissche lucht mogelijk is.

Maar nu de zorg voor de bewoning.

Nemen we als voorbeeld eens een woning zoals die op zeer veel plaatsen door den werkmans wordt bewoond en die bestaat uit een woonvertrek, een keuken en een zolder. Dan ziet men heel dikwijls, dat het woonvertrek, als zoogenaamde mooie kamer, zoo weinig mogelijk wordt gebruikt, dat het gezin in den regel in de keuken huist, in bedsteden in deze laatste, of in dat weinig gebruikte en daardoor slecht geluchte en overdag veelal donker gehouden woonvertrek slaapt en dat de zolder als bergplaats gebezigd wordt.

Een wijziging van dit woontype is een ander, waar de bedsteden niet in de kamer of keuken zijn aangebracht, doch in een alkoof tusschen deze beide, waarin dan in twee tegenover elkaar gebouwde, zoogenaamde Engelsche ledikanten, het gezin slaapt.

In beide gevallen wordt dan de woning ondoelmatig bewoond.

Ten eerste is het ongewenscht, om een groot deel van de woning niet te gebruiken als woonvertrek, doch opeengepakt in een oververwarmd, klein vertrek te leven, en ten tweede is het nog veel onverstandiger om den zolder niet als slaapplek te gebruiken.

De bezwaren daartegen zijn denkbeeldig. Mocht het des zomers zoo warm zijn, dat men het op den zolder niet kan uithouden, welnu, dat baart weinig zorg; bij zulke temperaturen wordt het gansche huis voldoende opengezet om frissche lucht binnen te laten. Tegen de kou van den winter heeft men bedekking noodig. Men

Hoed van beige paardenhaar, gegarneerd met rose lint, dat met een zilveren randje is afgezet.

ziet toch ook hen, die allerminst er toe gedwongen worden door te weinig ruimte, er de voorkeur aan geven om boven op een frissche, onverwarmde kamer te slapen.

Slechts vooroordeel, gewoonte en bovenal onwetendheid weerhouden de menschen om op zolder te slapen. Evenzeer als vroeger het doorlopend openhouden van een raam in slaap- of woonvertrek tot de onmogelijkheden scheen te behooren, terwijl thans de nieuwe gewoonte zich met grooten spoed bij ons volk inburgert, vooral daar, waar de Vereenigingen tot bestrijding der tuberculose haar werkzaamheid ontvouwen, evenzeer zal het in de meeste gevallen zeer goed uitvoerbaar blijken, om op den zolder te slapen.

Met het open raam moet komen: een gezonde slaapplek!

De lange, smalle alkooven, verlicht door een klein venster, de dompige, donkere bedsteden moeten verdwijnen. Licht en lucht kunnen daar niet binnendringen, en het vuil en daarmee een leger van ziektekiemen schuwt het licht en houdt van donkere, vochtige hoekjes. Zonneschijn vernietigt niet alleen de ziektekiemen, maar maakt opmerkzaam op de aanwezigheid van het vuil en noodigt uit, dit te verwijderen.

De vrouw heeft het laatste woord en de man heeft gelijk.

Het is ongelooflijk, hoe toegevend vrouwen kunnen zijn, wanneer zij haar zin willen doorzetten.

Een echtgenoot is een vrouw, waarvan verwacht wordt, dat zij inkoop zal kunnen doen zonder geld, en knopen zal kunnen aanzetten, die nog niet zijn afgevallen.

Loop geen tram en geen vrouw na: er komt er altijd nog wel een!

Vergeet niet, dat er in iederen man iets van den jongen schuilt, die soms kan hunkeren naar zijn kornuiten „zonder vrouwvolk”.

Recepten

Montagne russe.

Benoodigd: 75 Gr. abrikozenjam, 75 Gr. biscuits de Savoie, 4 dL. melk, 1 dL. room, 45 Gr. suiker, 1 eierdooier, 16 Gr. maïzena, ½ stokje vanielje.

Bereiding: Laat op een hoekje van de kachel de melk met de vanielje trekken. Bestrijk de biscuits met de jam en stapel ze ongelijk op een schotel. Roer de eierdooier met de suiker 5 min. Meng hierdoor de maïzena en voeg langzamerhand de kokende melk en room toe. Doe de massa in het pannetje terug en kook het onder goed roeren 2 à 3 min. Laat het bekoelen. Giet ze daarna over de koekjes, zoodat alles erdoor bedekt is. Garneer het geheel of met stijfgeklopt eiwit of met opgespoten slagroom en Fransche vruchtjes.

Fraai compleet: Mantel van lichtblauw kassa, gevoerd met hemeisblauw crepe de chine. De japon is van dezelfde stof.

Kalfsvleesch-croquetten.

Benoodigd (voor 8 croquetten): 200 Gr. kalfsvleesch, 25 Gr. bloem, 30 Gr. boter, 1 ei, 2 bladen witte gelatine, 1 dL. melk, 1 dL. bouillon, gehakte peterselie, zout, peper, nootmuscaat, Eng. saus, soja, paneermeel, vet.

Bereiding: Hak het vleesch fijn, verwarm de boter met de bloem, roer dit tot een gladde massa en voeg hierbij 1 dL. vocht. Laat dit 5 à 10 min. doorkoken en los er dan de geweekte en goed uitgeknepen gelatine in op. Roer het vleesch er door en maak de massa af met eierdooier en kruiden en strijk het uit op een schotel en laat het koud worden. Maak er dan langwerpige rolletjes van, gelijk van grootte en zonder barstjes. Wentel ze in paneermeel en fatsoeneer ze nog met de hand na. Haal ze dan door het even losgeklopte eiwit dat met een weinig water verdund is en dan nog eens door het paneermeel. Bak ze een paar minuten in het vet. Laat ze op grauw papier uitlekken en stapel ze in den vorm van een pyramide op. Versier den schotel met frissche of gebakken peterselie.

Onze Parapluies

De dunne, kleine, zijden parapluutjes zijn nog altijd in de mode.

De goede modellen hebben zestien of meer baleinen, een heel korten stok en een fantastischen knop.

Als de „besteedster” uit grootmoeders jeugd

haar frivole zuster van heden eens zou terugzien — och, lieve hemel, wat zou ze er veel op aan te merken hebben!

Vroeger trokken we onze oudste en saaiste kleeren aan als het regende, maar tegenwoordig zien de meisjes in haar kleurige roode, blauwe en groene regenmantels met de bijpassende hoedjes en parapluies er uit als fleurige bloemen in den regen.

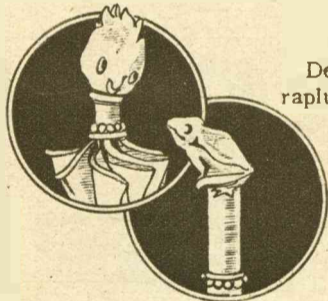
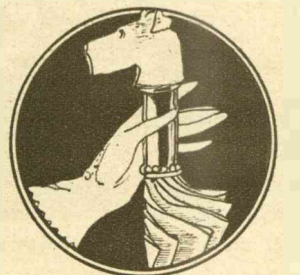
Dit seizoen bestaat er al een buitengewoon groote verscheidenheid van parapluies. Slangenhuid is tamelijk kostbaar maar hoe keurig staat het als parapluiehandvat bij onze taschjes en schoentjes!

Maar even modieus en meer praktisch zijn de gesneden houten knoppen.

Er zijn er bij met eenvoudige knop- of haakvormen, maar er zijn er ook bij met fantastisch gesneden dier- en vogelkoppen.

Bij de nieuwste modellen zagen we een kikker, een papegaaiekop met ondeugende, glazen oogen en een hondkop.

Hondekoppen zijn zeer geliefd: men vindt er alle soorten in, van den Franschen bulldog met z'n kraag van bont tot den ruwharigen terrier en den jachthond met z'n lange ooren.

De Millioenen ERFENIS

DOOR LAURENCE CLARKE
GEAUTORISEERDE VERTALING

7) „Jij,” sprak Paula, vol minachting, „jij, — je bent geen man!”

Schaefer keek haar valsch aan. „Hij heeft jou beet gehad,” wierp hij haar voor.

„En jij,” gaf Paula terug, „wat heeft die Engelschman jou gedaan? Hij heeft je heen en weer geschud als een kat de muis — jij en de dokter konden niets tegen hem beginnen. Al dadelijk heeft hij verdenking tegen jullie gekoesterd. Nou de boel mislukt is, geven jullie mij de schuld!”

„Stil! — zwijg!”

„Ik zal niet zwijgen, je moet niet denken dat je Hugo voor je hebt, of den dokter, of dien armen stakker, dien je kwelt in de duisternis!”

„Wat voor een stakker?”

Paula keek hem aan, toen lachte zij hem in zijn gezicht uit.

„Je denkt zeker dat ik het niet weet, — je gevangene!”

„De Engelschman, Owen Johnson?”

„Nee, die andere! Ja, daar schrik je van! Ik weet meer dan je denkt, hè?”

Schaefer sprong op. Die pijl had doel getroffen. Hij was vreeselijk om aan te zien.

„Hoe lang heb je dat geweten?” siste hij.

„Al maandenlang!”

Schaefer zweeg. Toen begon hij op 'n geheel anderen toon: „Paula, wij moeten niet twisten. Jij kunt mij van groot nut zijn; over dat geld praten wij nog wel eens en wat de mislukking met dien jongen man betreft, ik ben er van overtuigd, dat het niet jouw schuld is.”

Paula had inwendig pret over zijn veranderden toon; haar vrouwelijk instinct zeide haar, dat de schuld niet bij haar lag en dat zij met Owen vrijwel zou kunnen doen wat zij wilde.

Schaefer stond op om te gaan. „Wat er ook gebeurt, Paula, je zult tevreden zijn!”

Toen hij door de gang liep, verdween de welwillende uitdrukking onmiddellijk van zijn gezicht. Hij zou Paula die uitlating betaald zetten, wanneer de tijd daartoe gekomen was. Maar eerst moest hij met Owen Johnson afrekenen. Die zou nu wel een klein beetje gekalmeerd zijn. Men kon er aan gaan denken hem eenige nuttige en noodige vragen te gaan stellen.

HOOFDSTUK IX.

Nadat de met ijzer beslagen deur achter Dr. Reichenstein in het slot was gevallen, liep Owen Johnson uren op en neer in zijn ronde gevangenis als een rat in de val. Telkens doorleefde hij in gedachten de gebeurtenissen van dien ongelukzaligen avond. Dat alles was reeds dagenlang geleden.

Het eenig menselijk wezen, dat hij gezien had in die dagen, was de reusachtige gevangensbewaarder met den rooden baard.

Daar men hem al zijn bezittingen had afgenomen, kon hij slechts bij benadering gissen, hoe laat het was.

Van het oogenblik af, dat de roodharige reus voor het eerst bij hem was binnengetreden, had Owen al zijn aandacht op hem gevestigd.

„Een nauwkeurig onderzoek van den vloer en de muren had uitgewezen, dat er niet de minste kans tot uitbreken bestond. Ontvluchten door het raam was uitgesloten, daar zich onder het venster een diepte van honderden meters uitstreckte en zoo het al mogelijk was de beide zware deuren te forceeren, dan zou hij in handen zijner vijanden vallen. Zijn eenige kans was dus: het overrompelen van zijn bewaarder, hetzij goedschiks of kwaadschiks.

Toen Hugo hem 's avonds zijn maal bracht, bestaande uit bruinbrood, leverworst en een kruik bier, bestudeerde Owen opnieuw zijn gelaat. De man zag er grimmig en onverbiddelijk uit. Owen nam zijn voedsel aan met een glimlach.

„Hoe lang zou je meester mij hier houden?” vroeg hij.

„Ik weet het niet!” gromde Hugo.

„Ik weet wel, dat mijn gevangenschap jouw schuld niet is, en dat zal ik niet vergeten als ik vrij kom!”

Hugo lachte spotachtig en liet een rij schitterend witte tanden zien.

„Hoe heet je?” vroeg Owen.

„Hugo,” antwoordde de man.

„Ben je houtvester bij Graaf Von Westrum of

Schaefer?” — Hugo antwoordde niet. — „Waarom heb je zoo'n haast?” vroeg Owen. „Waarom zou je niet een praatje met me maken? Ik kan er immers toch niet uit?”

Hugo keek hem achterdochtig aan.

„Ik heb geen tijd om te praten.”

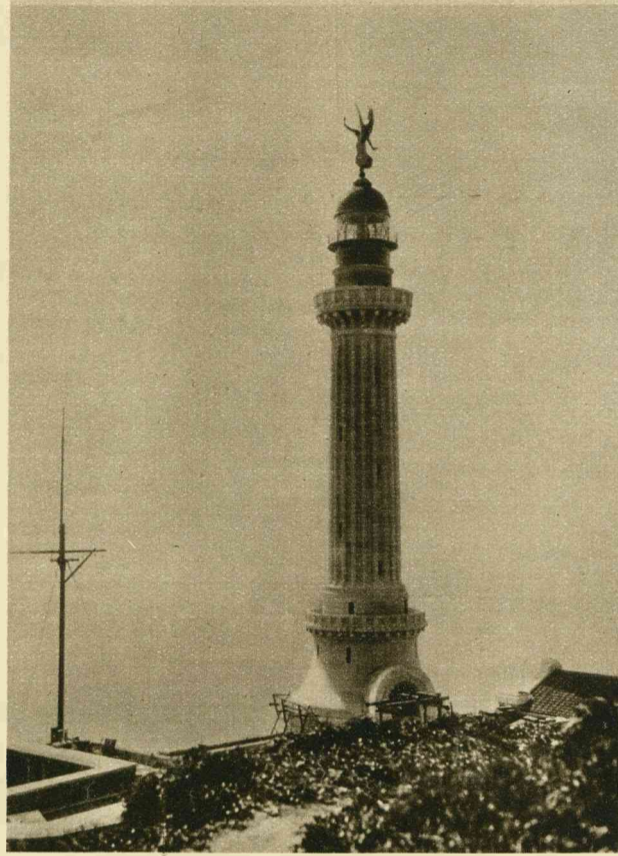
„Je bedoelt,” sprak Johnson, „dat het je verboden is.”

Als een antwoord sloot Hugo het luik en vertrok rammelend met zijn sleutels. Gedurende de volgende dagen schoof hij Owen het voedsel toe zonder een woord te zeggen.

Op zekeren middag echter trad Hugo, tot Owen's schrik, zijn cel binnen en legde een hand op zijn schouder.

„Ga daar op dien stoel zitten en beweeg je niet!” beval hij. „En voor het geval dat je van plan bent te ontsnappen, blijf ik hier. Achter die deur staat een wacht van twee man.”

„Ik wil wel gaan zitten,” antwoordde Johnson beminnelijk, „als je wat met me wil praten.”

En vuurtoren als zegeteeken

Op den dag, waarop het twaalf jaar geleden was, dat Italië zijn vroegeren bondgenooten den oorlog verklaarde, onthulde de Koning te Triest een eigenaardig gedenkteeken, namelijk een vuurtoren met het beeld der overwinning erop.

„Ik heb niets te zeggen — Herr Schaefer heeft iets te zeggen,” antwoordde Hugo grimmig.

Hij wachtte totdat Owen was gaan zitten; toen opende hij de zware deur. Op den drempel stond Hermann Schaefer, terwijl achter hem de beide mannen zichtbaar waren. Er ging iets gebeuren, maar wat? Het was vier tegen een, Owen begreep, dat hij niets kon utruchten.

De reus had zich naast hem opgesteld. Hij begon Hugo te haten.

Schaefer kwam de cel binnen, de deur werd gesloten en door het tralieluik in het bovengedeelte keek een gelaat naar binnen. Alles was goed voorbereid.

Schaefer nam een vulpen uit zijn zak. „De omstandigheden hebben zich een weinig gewijzigd, sedert wij elkaar het laatst gezien hebben,” sprak hij spottend in uitstekend Engelsch.

„Schiet maar op met wat je te zeggen hebt,” sprak Owen, die zich vast voorgenomen had, zich niet te laten intimideeren.

„Voor ik hiertoe overga,” sprak Schaefer valsch beminnelijk, „is het wellicht beter, dat ik eenige feiten onder uw aandacht breng.”

„Vooruit maar!” riep Owen uitdagend.

„U is thans gedurende tien dagen mijn gast geweest, Mr. Johnson, en die tien dagen konden zich wel eens uitstrekken tot weken, maanden, jaren!”

„Probeer maar niet om mij angst aan te jagen,” vond Owen.

„Achter dat onverschillige voorkomen van u is wellicht toch een weinig angst verborgen,” sardes Schaefer, terwijl hij aandachtig de punt van zijn pen bekeek. „Die Sir Everard Field heeft ongetwijfeld geen fraaie getuigenis van mij afgelegd?”

Owen wendde zijn blik af.

Veertien dagen geleden zat hij nog bij de St. Pancras Electriciteitswerken, wie zou er nu op zijn oude

plaatsje zitten? — „Mr. Johnson, u zult een brief schrijven, dien ik u zal dicteeren.”

Owen wendde met een ruk zijn hoofd om.

„Wat voor een brief?”

„Een brief aan kapitein St. Clair van de Britsche ambassade te Berlijn, om hem te vertellen, dat uw bezoek aan Duitschland succesvol is geweest.”

Owen staaarde hem aan. Nu begreep hij het. Een brief naar de Britsche ambassade, die tot gevolg zou hebben, dat alle onderzoek naar hem zou worden gestaakt.

„Is daar al die drukte voor?” vroeg hij.

„Geweigerd?”

„Natuurlijk! Ik denk er niet aan!”

„Misschien zult ge wel van meening veranderen.”

„Zoodra ik weet, dat jij er geweest bent!” sprak Owen woedend.

„Mr. Johnson, dit kasteel is geen sanatorium. Hier zijn dingen mogelijk, die gij u in uw wildste fantasie niet kunt voorstellen. Bedenk in wat voor positie gij u bevindt!”

Owen was vast besloten zijn leven zoo duur mogelijk te verkoopen en tot zijn laatsten adem te vechten.

„Luister, Mr. Johnson. Toen u als mijn gast hier kwam, heeft u niemand verteld waar u heenging. De menschen in het Adlon Hotel weten niet waar gij u bevindt. Gij bezit geen enkelen vriend in dit land. Niemand, behalve de lieden, die in mijn dienst zijn, weten, dat gij hier gevangen zijt. Nimmer zullen uw Engelsche vrienden u hier kunnen ontdekken. Van buitenaf is hulp onmogelijk en van binnenuit zijn uw kansen nog minder.”

„Wanneer ik dien brief schrijf, word ik dan vrijgelaten?”

„Zeker, even na het schrijven van dien brief zult ge vrij zijn.”

Owen keek hem aan, en wist dat hij loog. Voor het eerst had hij een gevoel alsof een koude hand zich om zijn hart legde.

Bliksemsnel kwam de gedachte bij hem op, dat met al wat hij wist, Schaefer hem nimmer zou durven vrijlaten. Zijn vrijheid beteekende den dood van zijn vijand. Als het Britsche Departement gelijk had, dan was zijn oom vermoord door Schaefer. In ieder geval was diens secretaris, Shannon, door Schaefer vermoord. Hij werd niet alleen voor bedrog, doch ook voor moord gezocht.

„Schrijf den brief, dien ik zal dicteeren.”

„Nee,” sprak Owen standvastig, „uw brief zal ik nooit schrijven.”

Schaefer's valsche lach verscheen weer. „Ik kan wachten, ik heb geen haast; een week, een maand, een jaar, eindelijk zal je schrijven. Over een week kom ik terug.”

„Het is verspillen van tijd.”

Zijn vijand stak pen en papier wederom bij zich en begaf zich naar de deur.

„Wees daar niet zoo zeker van,” sprak hij beteekenisvol, „een volgende week kan ik wel eens niet in zoo'n goede stemming zijn, maar dan zult ge wellicht uw eigen belang hebben ingezien.” — Hierop verliet hij haastig de cel.

„Hij kan niet wachten, hij heeft haast met dien brief,” peinsde de jonge man, toen hij weer alleen was.

HOOFDSTUK X.

Het bleek al spoedig, dat Owen's vermoedens waarheid bevatten.

Binnen drie dagen trad Schaefer wederom zijn cel binnen. Hij werd eveneens als de vorige maal door Hugo gevolgd, terwijl de beide mannen wederom buiten de deur postvatten.

Schaefer legde een blocnote en vulpen op de tafel en keek Owen onderzoekend aan.

„Voor hij weggaat, moet ik hem een opstopper geven,” dacht Owen, „al zou het mij mijn leven kosten.” Uiterlijk viel aan Owen's gezicht niets te bespeuren.

„Wat dien brief betreft, Mr. Johnson,” merkte Schaefer op, „ik ben nog steeds bereid u dien te dicteeren. Hoe eerder u schrijft, hoe beter het voor u zal zijn.”

Owen kon zich nauwelijks bedwingen.

„Geef hier dat papier,” sprak hij kortaf.

Schaefer staaarde hem aan en schoof de blocnote naar hem toe.

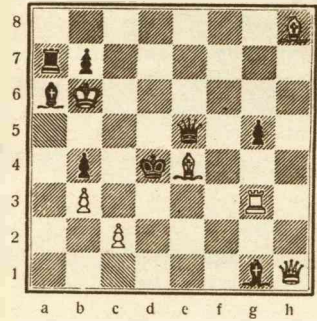
Owen stond langzaam op, boog zich voorover, zette een voet op den stoel, die achter hem stond en waagde den sprong. Zijn bedoeling was op de tafel te springen en Schaefer zoo te overvallen. Midden in zijn sprong werd hij echter door den reusachtigen Hugo gegrepen, wiens arm hem als een schroef omknelde.

(Wordt vervolgd).

Schaken.

PROBLEEM No. 133.

Van: J. v. Dijk, te De Lior.

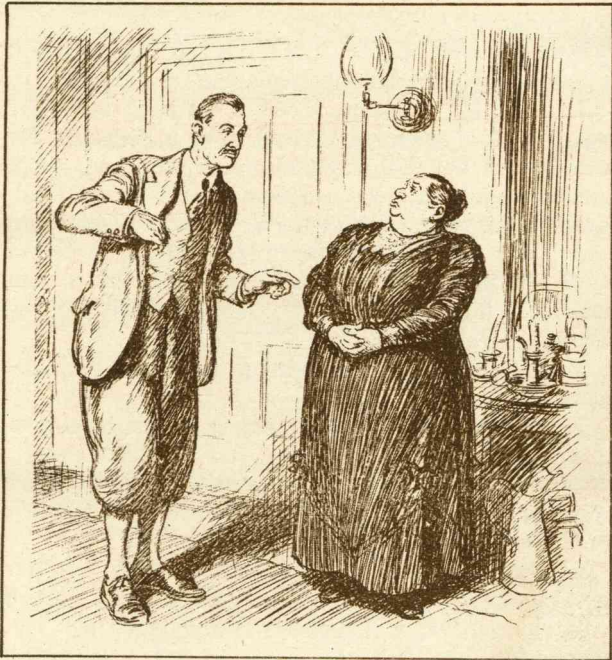

Wit begint en geeft in 2 zetten mat.

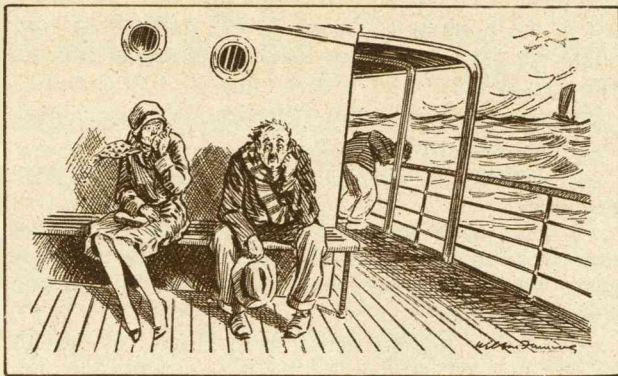
Stand: Wit (7) Kb6, Dh1, Tg3, Le4, Lh8, pi. b3, e2.

Zwart (8) Kd4, De5, Ta7, Lg1, La6, pi. b4, g5, b7.

Correspondentie-adres: P. van 't Veer, Valkenboschkade 211, Den Haag.

Kostganger: „Ik heb gisteravond iets in mijn kamer gevonden.”
Hospita (verontwaardigd): „Dan heeft U 't in ieder geval zelf meegebracht.”
Kostganger: „Misschien heeft U gelijk. 't Was een briefje van tien.”

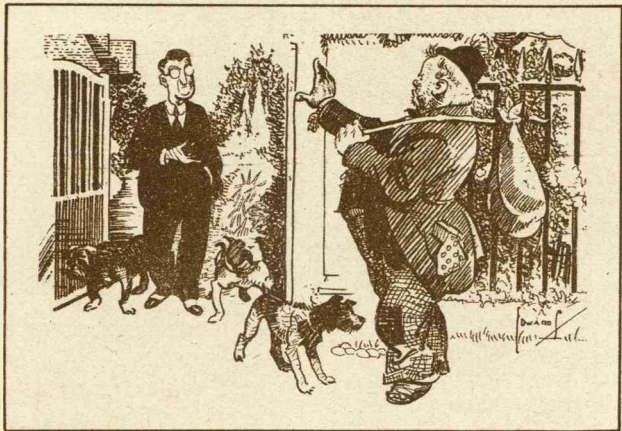
Vrouw (die aan alles het land heeft): „Hoe kom je er in 's hemeisnaam bij om juist vandaag dien groen- en -gelen sjaal om te doen?! Je kunt niet eens zien, waar je gezicht begint!”

MALAISE-SLACHTOFFER.

Zoo sleet zoowaar zelfs Vader Tijd,
Vermaard om z'n enorme vlijt,
Van 14 op 15 Mei z'n tijd
Een vol uur lang in ledigheid!

DE IDEALE LEUZE.

Leef je leven uit! Hiernaar wordt
Tegenwoordig druk gestreefd;
Daarom zijn zooveel en zeker
Voor hun tijd glad uitgeleefd.

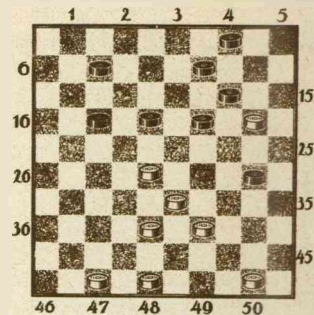
„Ik heb wel wat werk voor je. Je zoudt de hondenrokken schoon kunnen houden en de honden voeren. Maar je moet ze natuurlijk den indruk geven, dat je niet bang van ze bent.”
„Nee, mijnheer, ik geloof niet, dat ik dat baantje kan aannemen. Ik kan niet huichelen.”

Dammen.

WEDSTRIJD-PROBLEEM No. 155.

van J. de Haas, Brussel.

De diagramstand in cijfers is: Zwart 8 schijven op 4, 7, 9, 14, 17-19 en 30. Wit 8 schijven op 20, 28, 33, 38, 39, 47, 48 en 50. Wit speelt en wint! Aan onze altijd durende wedstrijden kan iedereen ten allen tijde deelnemen door het uiterlijk binnen 12 dagen inzenden der oplossingen aan Geo van Dam, Huize „Zonnestrallen”, te Baarn. Voor ieder goed opgelost no. wordt 1 punt toegekend. De opl. worden steeds drie weken later gepubliceerd, terwijl op geregelde tijden de namen der deelnemers met een puntenlijst worden bekend gemaakt. De volgende prijzen worden doorlopend beschikbaar gesteld: A. Een prijs van f 2.50 voor ieder, die achtereenvolgens 15 goede oplossingen inzendt. B. Een prijs van f 2.50 voor ieder, die in totaal 50 goede oplossingen heeft ingezonden. Daarenboven blijven voor groep B altijd geldig de punten van A, voor zoover daarmee geen prijzen zijn gewonnen. Prijswinnen is dus thans wiskundig zeker voor ieder deelnemer. De snelheid waarmee dit zal geschieden hangt nu slechts af van ieders persoonlijke oploskracht.

OPLOSSING No. 152. (H e m e s).

De diagramstand was: Zwart 1 dam op 49 en 1 schijf op 39. Wit 3 dammen op 8, 9 en 16.
Wit: 8-12, 12-1, 9-18, 18-27 C, 16-7, Zwart: 49-44 A, 44-50 gedw., 50-44 B, 44-50, 50-44, 44-50, 39-44 D, 44-49 (de beste), 50x17, 49x44, wit wint!
7-2, 27-22! 2-35, 1-6, 6x44, 35x49 en A. Op 49-44, wit 12-40 en 9-27. Op 49-35, wit 12-34 en 9-13, op 35-49 dan 13x35 en op 30-34 dan 16-2. Op 39-43 wit. 9-25 (43-48), 12-34 enz. Op 49-35 in plaats van 43-48, dan wit 16x49 (35-19 of ?) en wit 25-30 en 1-40 wint!

DE GELEERDE VROUW.

Voor staathuishoudkunde prees de leeraar
Op de H. B. S. haar steeds met lof;
Haar gewone huishoudkunde echter
Bleek, toen ze getrouwd was, 'n reuze-sof.

PER VUURPIJL NAAR DE MAAN.

Per vuurpijl willen knappe pieten
Je zelfs al naar de maan toe schieten;
Niks nieuws! Zoovele kooplui gaan
Thans zonder dat wel naar de maan!

VOOR DE JEUGD

JONKVROUW GOUDHAAR

II

Den jongen prins te kunnen zien, nam zij in zijn kasteel dienst als veehoedster. Over dag was zij met het vee in het veld, doch tegen den avond zat zij aan het venster, om den prins te zien en zich te verlustigen als hij op het slotplein zich in allerlei ridderkunsten aan het oefenen was. Zij werd niet moe daarnaar te kijken.

In het woud ontmoette Goudhaar dikwijls een oude vrouw, wier last zij dan droeg en met wie zij haar karig maal deelde. De vrouw leerde haar daarvoor alle kruiden in het woud kennen en zoo werd de jonge veehoedster weldra ervaren in de geneeskunde, hoewel niemand haar kennis noodig had.

Somtijds zag zij in het woud den prins met zijn mannen ter jacht uittrekken. Hij zag er dan zoo statig uit op zijn witten hengst en Goudhaar sidderde vaak van angst, als zij hem aan de spits van den jachtstoet langs steile bergheilingen, over neergevallen boomen of diepe rotsspleten rijden zag.

In het woud bezat de prins een klein lustslot, waar hij vaak gewoon was, na afloop van de jacht den nacht door te brengen. Dan ging het er lustig naar toe, als de beker de ronde deed, het wildgebraad op groote schotels werd binnengedragen en de blinkende wapenen aan den

Hoe zij aan de krachten kwam, wist zij niet, maar zij nam den bewusteloozen prins in de armen en vluchtte naar buiten.

in het dichtste struikgewas, zoodat niemand de leelijke veehoedster zien kon.

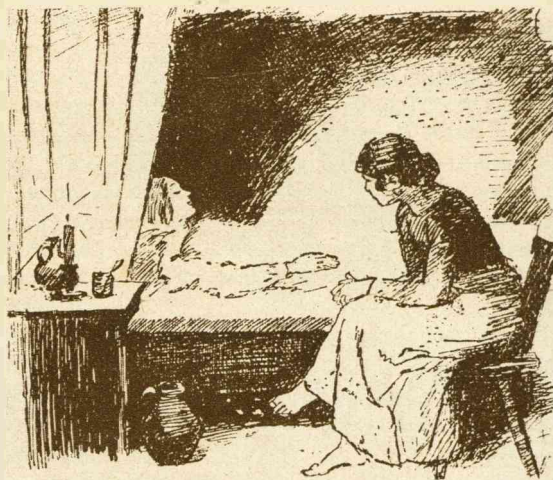
Toen zij daar zoo op een avond weer zat en aan den vroegeren tijd denkende bittere tranen stortte, zag zij opeens een hel licht voor de vensters van het slot. Plotseling sloegen de vlammen uit het dak omhoog en Goudhaar ijdele toe en sloeg met een steen tegen de deur van het slot, om de slapenden daarbinnen te wekken.

Nog slaapdronken strompelden de ridders en schildknepen het slot uit, alleen de prins ontbrak. Hij lag nog daarbinnen. Niemand waagde het echter door de hoogoplaaiende vlammen naar binnen te gaan, ten einde te pogen den prins te redden.

Daar vloog opeens Goudhaar naar voren en rende door rook en vlammen over brandende balken naar het slaapvertrek van den prins. Hij lag bewusteloos op zijn bed, bijna verstikt door den dikken rook. Hoe Goudhaar aan de krachten kwam, wist zij niet, maar zij nam den bewusteloozen prins in de armen en vluchtte naar buiten. Het vuur verzengde haar en dat van den prins, verbrandde haar handen en kleederen, maar het gelukte haar met haar last buiten te komen en daar in de vrije lucht viel zij neer, terwijl het brandende slot ineens stortte.

Toen zij weer tot het bewustzijn kwam, lag zij op haar bed in het kasteel. De wonden, die zij bekomen had, genazen spoedig en de prins kwam haar bezoeken en dankte haar zeer hartelijk voor haar moedige en opofferingsvolle daad. Hij bood haar een groote som gelds als belooning, doch Goudhaar wilde niets aannemen, maar verzocht alleen om even als voorheen het vee te mogen hoeden.

Zoo dikwijls de prins nu voorbijreed, groette hij Goudhaar vriendelijk en menigmaal maakte hij een praatje met de leelijke veehoedster, zooals zij algemeen genoemd werd. Als de prins haar toesprak was zij zeer gelukkig,

Zij maakte een drank klaar en waakte dag en nacht aan het ziekbed van den prins.

doch als zij dan hoorde hoe de ridders en schildknepen met haar leelijkheid spotten, weende zij bittere tranen en berouwde het haar dat zij vroeger zoo ijdel was geweest.

Toen zij op zekeren avond thuis kwam, bemerkte zij groote beweging in het kasteel. De prins was ziek geworden en niemand kon zeggen welke ziekte het was. Alleen de oude wapenkoning,

die met den vader van den prins op krijgstochten in vreemde landen was geweest, gaf als zijn stellige meening te kennen, dat het de „zwarte dood” was, zooals de vreeselijke pestziekte genoemd werd. Toen de hovelingen en andere bewoners van het kasteel dit hoorden, vluchtten zij allen vol ontzetting het kasteel uit; alleen de oude wapenkoning en de leelijke veehoedster bleven.

Zonder vrees betrad Goudhaar de kamer waar de doodzieke prins lag en nu kwam haar de kennis die zij van de geneeskrachtige kruiden had opgedaan goed te pas. Zij maakte een drank klaar en waakte dag en nacht bij den pestzieke. Weken zweefde de prins tusschen leven en dood en wist Goudhaar niet wie de overwinning zou behalen.

Eindelijk op een vroegen morgen, toen de pas opgegane zon door het hooge venster in de ziekekamer scheen, deed de prins de oogen open en keek rustig en klaar om zich heen. De koorts was geweken en hij begon een gesprek met den ouden wapenkoning, die tijdelijk de wacht aan het ziekbed had overgenomen, omdat Goudhaar eenige uren rusten moest.

(Slot volgt).

OOM TOM.